

Hofsenørn: Jeg anseer det for aldeles utvivlsomt, at dette Lovudkast's Behandling ikke vil blive videre fremmet, og jeg skal derfor indskrænke mig til at gjøre et Par Mobbemærkninger til den sidste ærede Talers Ytringer. Jeg kan paa ingen Maade være enig i, at Landstutteriet bør ophæves. Jeg troer, at de Mangler, som man har fremhævet ved det, i alt Fald ikkun kunne gjøre det ønskelig at omorganisere Landstutteriet istedetfor ganske at høre det. Jeg er derimod fuldkommen enig i, at man ikke bør gjøre Umtsraadene til et Slags Stutteribestyrere, og at altsaa den i det andet Thing i saa Henseende foretagne Endring af Regjeringsudkastet er heldig. Jeg kan ikke tilbageholde min Glæde over, at at der i alt Fald nu vil hengaae 1 Aar, forinden Landstutteriets Tilintetgjørelse kan skee.

Tang: Der er vist ikke mange Lovforslag, hvorom flere Medlemmer af Thingene have haft en saa begrundet Mening som om dette, idet den største Deel af dem ere Landmænd, hvilke jo stadig færdes imellem Heste og andre Hunsdyr og saaledes igjennem Erfaringen komme til Kundskab om disse Forhold. Denne Lov har derfor ogsaa været behandlet med megen Kjærlighed i det andet Thing og denne Kjærlighed er gaaet saavidt, at man ikke har kunnet affee det fjære Varn og sende det til de ældre Brødre sørend saa seent i Sessionen, at det er umuligt at behandle det her i Thinget paa nogen fuldstændig Maade. Jeg kan derfor kun, idet jeg taler om Loven, søge at gjøre nogle Andtninger om, hvad jeg fra mit Standpunkt kunde ønske forandret i det foreliggende Lovforslag.

Jeg finder nu først, at Loven af 21de Marts 1852 er en saa ung Lov, at man skulde synes, at den neppe endnu havde traadt sine Børnesko, og at den vel endnu kunde staae som Lov i en Tid. Det er vel saa, at den har en Bestemmelse i sig, som efter en Tids Forløb skulde komme under Revision, da den kun var indsat som en Prøve, men de øvrige Bestemmelser, mener jeg, kunne blive, som de ere.

Smidertid er der nu den gamle Tale om Hesteopdræt og Hesterace kommet saameget under Dmtale, at det kan være godt, at der gives nye Lovbestemmelser om flere Punkter. En Hovedforandring, som efter det foreliggende Lovforslag skulde skee, er en Ophævelse af Landstutteriet. Jeg maa sige, at jeg for mit Vedkommende nærer megen Tvivl, om det virkelig er rigtigt; jeg troer, at det er vist, at Landstutteriet har tilføjet ikke ubethdelig Gavn, og jeg troer, at det vil vise sig endnu mere, at det stifter Gavn, naar man havde Taalmodighed til at give det Tid til at virke. Det er i det Hele meget urigtigt, naar man er begyndt paa en Sag og er gaaet frem efter visse Regler, saa strax, fordi de overspændte Forventninger ei ere naaede, forlaster dem igjen. Jeg troer, at det har viist sig, saavel paa Markederne som paa Dyrskuerne, at mange, maastee de fleste af de Heste, som ere faldne efter Landbestellere, der have været usatte, have staaet i de første Rækker. I altfald finder jeg, at det er for pludseligt man vil inddrage Landstutteriet. Jeg troer, at da man har flere meget gode Hingste, kunde man have beholdt dem indtil videre, om man end ikke havde rekruteret de vacante Pladser, hvorved flere Aars Erfaring var opnaaet. Hvad dernæst Stamstutteriet angaaer, mener jeg, at det, at den frederiksborgske Race, det frederiksborgske Stod, skulde begynde med 6 a 8 Hopper, er meget for lidt. Jeg vilde meget hellere have beholdt det, som var foreslaaet i Regjeringsudkastet, med 20 Hopper. Man maa sige, hvad man vil, om den frederiksborgske Race; — jeg veed, at der er studeerte Hestemand, der sige, at der er mange Mangler ved den, og jeg veed, at en meget høit studeret Hestemand var Marsag i, at denne Race saa godt som blev ødelagt — Gud tilgive samme Mand denne Syn, saadelsom saa mange andre Syn, han har begaaet med vort fjære Fædreland — men hvor man kommer omkring paa Landet hos praktiske Mænd, tale de med stor Berømmelse og Anerkjendelse om den frederiksborgske Race, og komme vi til Sverrig, høre vi den dobbelt saa meget rost berobre.